

til det Middel, der har vist sig ikke at føre til Maalet for Børnenes Vedkommende!

Der ønsker jeg gerne, som Motivering for vor Modstand mod § 5 og til Anbefaling af vort Ændringsforslag, at gøre opmærksom paa, at man kan dele Voldsforbryderne i to Grupper. Der er de egentlige Bøller, men der er ogsaa en helt anden Gruppe. Enhver kender sikkert Eksempler paa, hvorledes Mennesker, der i ædru Tilstand ere godmodige, fredelige og hæderlige Mennesker, under Paavirkning af Spiritus kunne komme i et uforklarligt Krigshumør, som efter Omstændighederne kan give sig Udslag i umotiverede Voldshandlinger. Saadanne Mennesker ere, som § 5 nu er affattet, i høj Grad udsatte for at blive ramte af Lovforslagets Bestemmelser, og det lader sig ikke betvivle, at mangen ordentlig Arbejder og mangen Gaardmandssøn vil efter Lovforslagets Regler let kunne blive straffet med Prygl. Thi jeg vil der henlede Opmærksomheden paa, at det, for at Pryglestraffen skal kunne anvendes, endog er nok, at vedkommende blot een Gang, paa et Tidspunkt, der ikke skal ligge mere end 5 Aar tilbage, for en Voldsforbrydelse har vedtaget en Bøde paa 200 Kr. Der kræves altsaa, for at han skal kunne faa Prygl som Straf, ikke en Gang en tidligere Dom. Men at anvende Prygl paa saadanne Mennesker som dem, jeg her har nævnt, vil dog ganske sikkert være meget uheldigt. Selvfølgelig skulle de straffes, men af dem vil sikkert Pryglestraffen blive betragtet som en dyb Nedværdigelse, der vil støde dem ud af ordentlige Menneskers Samfund. Ja, Pryglestraf anvendt paa saadanne Personer kan maa ske endog bringe dem over i Forbrydernes Kreds.

Men saa er der den anden Gruppe, som kan blive ramt af Loven, nemlig Bøllerne. Prygl er det eneste, som disse Karle have Respekt for, siger man, og det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) mener, at det, at en Bandit faar „Statsprygl“, vil bidrage til, at han taber sin Anselse i Banditternes Samfund, og at han derved vil blive stødt ud derfra. Ganske vist, man savner Beviset for, at han derved tilige vil blive ophøjet til en bedre Verden. Jeg maa nu sige, at begge disse Udtalelser betragter jeg egentlig som Talemaader, der ikke støtte sig til nogen psykologisk Undersøgelse af Bøllernes særlige Natur. Naar man vil sikre sig imod, at man gaar til at opføre og atter omstøde om og om igen paa disse Omraader, er det imid-

lertid nødvendigt, at man sikrer sig en Forstaaelse af de Fænomener, man her har med at gøre.

En stor Del af Bøllerne er Folk, om hvis Vugge der har været en Atmosfære af Brændevin, og som have modtaget deres første sjælelige Indtryk i en Atmosfære af Raahed og Liderlighed, og det er derfor en Gruppe af Mennesker, som ikke uden videre i Tankesæt lader sig stille sammen med almindelige Mennesker. En Bølle elsker at give Klø af en lignende Grund, som Drengen gør det, idet han, i Særdeleshed paa Grund af de Forhold, jeg nylig har nævnt, er uudviklet og ikke er kommen til en højere aandelig Interesse end en Dreng. Mangen Dreng er jo noget af en Slagsbroder, men naar han nyder dette at give Klø, og gør det undertiden ret hensynsløst, er det, han nyder, ikke i første Række den andens Lidelse. Nej, det, han nyder, er Følelsen af sig selv som Aarsag i denne Lidelse, Følelsen af sin egen Styrke, af sin egen Behændighed, og hvad der i øvrigt hører til i saadanne Forhold. Den andens Lidelse sætter han kun Pris paa, holder han kun af, fordi der er et Pant paa hans egen Ophøjelse. Denne Trang til at nyde sin egen Overlegenhed faar jo for øvrigt efterhaanden noget Afløb i Væddesport i Stedet for udelukkende i Slagsmaal.

Nu er det en bekendt psykologisk Lov, at der kræves Ligevægt mellem Nydelse og Lidelse, at der skabes Trang til en Kompensation overfor lidt Sorger og Skuffelser. Den Dreng, der har haft denne deprimerende Følelse af Afbankethed, af at være den lille, trænger til en Kompensation, han trænger dobbelt til et Øjeblik opløftende Følelse af en Selvhævdelse, og derfor har en afbanket Dreng ofte en dobbelt Trang til at finde en, han kan banke. Det er ikke Hævnfølelse. Man har ogsaa talt om det Had, den pryglede Bølle skulde faa til Samfundet. Det er neppe et træffende Udtryk; han føler ikke Had, men da hele hans Følelsesliv og hans Forestillinger om Nydelser og Fornøjelser ikke ere komne meget videre end til dette at fornemme sin egen legemlige Værdi i Tilværelsen, faar han, hver Gang han er bleven afbanket, en skærpet Trang til Kompensation i sine Følelser, en Trang til at føle sig legemlig ovenpaa endnu en Gang; det er et dyrisk Instinkt, og det findes jo ogsaa netop hos Dyrene. Ude i Dyrehaven i Oktobertiden ere de Hjorte de værste at møde, som nylig ere blevne afbankede. En Bølle, der har faaet Bank,